

Књига пророка Данила — сто четврта

Откривање пророчког правила: разумевање истражног и извршног суда у последњим данима

Jeff Pippenger

2024-02-29

Успостављамо пророчко правило које је препознао Лав из племена Јудина у Свом делу отварања последњих шест стихова једанаесте главе Данила, у „време свршетка“, 1989. године, када је Совјетски Савез био збрисан тајним савезом између Роналда Регана и римског папе. Показали смо да троструке примене Рима и пад Вавилона поистовећују жену и звер на којој она јаше и над којом царује у седамнаестој глави Откривења.

Приказ жене и звери у седамнаестом и осамнаестом поглављу показује поступни суд који Бог извршава над Модерним Вавилоном, отпочињући ускоро долазећим недељним законом и трајући све док Михаило не устане и људско време милости не буде закључено. Тај временски период означава први део Божјег извршног суда, који се остварује са примесом Његове милости. Затим, са седам последњих зала, никаква милост није помешана са Његовим судовима. Та два корака су такође уочена у Истражном суду, који је започео 22. октобра 1844. године. Истражни суд је започео истраживањем и суђењем мртвима, а 11. септембра 2001. године започео је истражни суд живима.

Суд живих такође је подељен на два раздобља, од којих прво почиње 11. септембра 2001. године, истрагом и судом над онима који су кандидати да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде, јер суд почиње од дома Божјег. Истражни суд над мртвима обављао се само над онима чија су имена, у неком тренутку њиховог живота, била записана у књизи живота. Имена мртвих која су била записана и заведена потом су упоређивана са књигом греха. Ако су имали неисповеђене грехе, њихова имена била су уклањана из књиге живота. Истражни суд над живима одређује се као онај који почиње од дома Божјег, док у истражном суду над мртвима није било потребе за таквим одређењем.

У истражном суду над живима, Реч Божја је пажљиво указала да је тај суд, током времена запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, започео у Јерусалиму, који је Божја црква. Библија пружа и друго непосредно сведочанство о овој чињеници.

Јер је дошло време да суд почне од дома Божјег; а ако најпре од нас почиње, какав ће бити свршетак оних који се не покуравају јеванђељу Божјем? 1. Петрова 4:17.

Суд живима почиње у Јерусалиму, дому Божјем, и постоји одређено време када тај суд започиње. Суд живима почиње у Јерусалиму када писар са мастионицом прође кроз Јерусалим и стави знак на мушкарце и жене који уздишу и вапе због гадости које се чине у цркви, а такође и у земљи.

Класа која не слуша јеванђеље препозната је у седмом поглављу Откривења, у супротности са сто четрдесет и четири хиљаде, где их Јован тамо означава као велико мноштво. Велико мноштво представља класу живих душа којима се суди током раздобља суда над живима, а које нису у потпуности послушале Божји закон, јер су богослужиле на папином дану сунца. При ускоро долазећем недељном закону у Сједињеним Државама, они који су запечаћени од стране анђела са писарским прибором за мастило у деветом поглављу Језекиља, што је уједно и печећење из седмог поглавља Откривења, бивају уздигнути као застава. Тада ће они који тренутно не слушају јеванђеље бити позвани на одговорност у погледу суботе седмога дана.

„Ali hrišćani prošlih naraštaja svetkovali su nedelju, pretpostavljajući da time drže biblijsku subotu; i danas u svakoj crkvi ima istinskih hrišćana, ne isključujući ni Rimokatoličku crkvu, koji iskreno veruju da je nedelja subota božanskog ustanovljenja. Bog prima njihovu iskrenost namere i njihovu čestitost pred Njim. Ali kada svetkovanje nedelje bude nametnuto zakonom, i svet bude prosvetljen u pogledu obaveznosti prave subote, tada će svako ko prestupi Božju zapovest da bi poslušao propis koji nema viši autoritet od autoriteta Rima, time odati počast papstvu iznad Boga. On iskazuje poštovanje Rimu i sili koja nameće ustanovu određenu od Rima. On se klanja zveri i njenom liku. Kada ljudi tada odbace ustanovu za koju je Bog izjavio da je znak Njegovog autoriteta, i umesto nje ukažu čast onome što je Rim izabrao kao obeležje svoje vrhovne vlasti, time će prihvatiti znak odanosti Rimu — ‘žig zveri’. I tek kada to pitanje bude tako jasno izneseno pred narod, i oni budu dovedeni do toga da biraju između Božjih zapovesti i ljudskih zapovesti, oni koji i dalje ostanu u prestupu primiće ‘žig zveri’.“ Velika borba, 449.

Застава оних који су запечаћени јесте онај који призива у послушност оне који се не покоравају јеванђељу.

И у тај дан биће корен Јесејев, који ће стајати као застава народима; њега ће тражити незнабошци, и починак његов биће славан. И догодиће се у тај дан да ће Господ опет, по други пут, подићи руку своју да поврати остатак народа својега, који остане, из Асирије, и из Египта, и из Патроса, и из Куша, и из Елама, и из Синара, и из Емата, и са острва морских. И подигнуће заставу народима, и сабраће прогнане Израилеве, и расејане Јудине скупиће са четири краја земље. Исаија 11:10–12.

Они који у овом часу не слушају јеванђеље бивају осуђени док су још живи, али њихов суд мора уследити после истражног суда над живих сто четрдесет и четири хиљаде, јер они могу бити опоменути једино када, за време кризе ускоро долазећег закона о недељи, виде мушкарце и жене са печатом Божјим.

„Дело Светога Духа јесте да осведочи свет о греху, о правди и о суду. Свет може бити опоменут само тако што ће видети оне који верују истини посвећене кроз истину, како поступају по узвишеним и светим начелима, показујући у високом, узвишеном смислу линију разграничења између оних који држе Божје заповести и оних који их газе под својим ногама. Посвећење Духа обележава разлику између оних који имају Божји печат и оних који држе лажни дан одмора. Када дође проба, јасно ће се показати шта је жиг

звери. То је држање недеље. Они који, пошто су чули истину, и даље сматрају овај дан светим, носе обележје човека безакоња, који је помислио да промени времена и законе.“ Bible Training School, December 1, 1903.

Извршни суд, у којем се извршава дело трећег Илије, почиње са ускоро долазећим недељним законом. Он обухвата два временска раздобља; у првом раздобљу Божји судови помешани су с милошћу према онима који сада не слушају јеванђеље, а затим следе седам последњих зала која се изливају без милости.

„Време милости неће још дуго потрајати. Сада Бог повлачи своју руку која је задржавала са земље. Дуго је говорио мушкарцима и женама посредством свога Светога Духа; али они нису послушали позив. Сада говори своме народу, и свету, својим судовима. Време ових судова јесте време милости за оне који још нису имали прилике да сазнају шта је истина. Господ ће нежно погледати на њих. Његово срце милосрђа је гануто; његова рука је још пружена да спасе. Велико мноштво биће примљено у тор сигурности, које ће у овим последњим данима први пут чути истину.” Review and Herald, November 22, 1906.

Они који се не поковавају јеванђељу јесу „друге овце“ које је Исус обећао да ће позвати, и оне ће чути Његов глас када их позове.

И других оваца имам, које нису из овога тора; и њих ми ваља довести, и чуће глас мој; и биће једно стадо и један пастир. Јован 10:16.

„Глас“ који чују јесте други „глас“ из осамнаесте главе Откривења, који силно виче у време ускоро долазећег недељног закона, када се суд над великом блудницом удвостручује, јер је напунила своју пробну чашу греха.

„Prorok kaže: ‘Videh drugog anđela gde silazi s neba, koji imaše veliku vlast; i zemlja se obasja slavom njegovom. I povika silnim glasom govoreći: Pade, pade Vavilon veliki, i posta prebivalište demonima’ (Otkrivenje 18:1, 2). To je ista poruka koja je data po drugom anđelu. Vavilon pade, ‘jer napoji sve narode vinom gneva bluda svojega’ (Otkrivenje 14:8). Šta je to vino? — Njena lažna učenja. Ona je svetu dala lažnu subotu umesto Subote iz četvrte zapovesti, i ponovila je laž koju je Sotona najpre rekao Evi u Edemu — prirodnu besmrtnost duše. Mnoge srodne zablude raširila je nadaleko i naširoko, ‘učeći kao nauke zapovesti ljudske’ (Matej 15:9).“

„Када је Исус започео Своју јавну службу, очистио је Храм од његовог светогрдног скрнављења. Међу последњим делима Његове службе било је друго чишћење Храма. Тако се и у последњем делу опомене свету упућују два посебна позива црквама. Вест другог анђела гласи: „Паде, паде Вавилон, град велики, јер напоји све народе вином гнева блуда својега“ (Откривење 14:8). А у силном поклику вести трећег анђела чује се глас с неба који говори: „Изађите из ње, народе мој, да се не помешате у грехе њезине, и да вам не науде зла њезина. Јер греси њезине достигаоше до неба, и Бог се опомену неправди њезиних“ (Откривење 18:4, 5).“ Selected Messages, књига 2, 118.

При ускоро долазећем недељном закону у Сједињеним Државама отпочиње прогресивни извршни суд над Модерним Вавилоном, а последње раздобље суда над живима започиње док се та два суда преклапају. Трећи весник који припрема пут за дело Весника завета представља дело током времена суда над живима, које је започело 11. септембра 2001. године и завршава се када последњи од оних који тренутно не слушају јеванђеље чују други глас из осамнаестог поглавља Откривења и изађу из Вавилона. То дело означава очишћење и одстрањивање нечистоте из храма сто четрдесет и четири хиљаде на почетку службе весника који припрема пут, а потом и очишћење и одстрањивање нечистоте из храма великог мноштва на завршетку службе весника који припрема пут за Весника завета.

При ускоро долазећем недељном закону поновиће се испољавање Божје силе које се догодило на Педесетницу.

„Нико од нас никада неће примити печат Божји док на нашем карактеру буде и једна мрља или лага. На нама је да одклонимо недостатке у свом карактеру, да очистимо храм душе од сваке нечистоте. Тада ће позни дажд пасти на нас као што је рани дажд пао на ученике на дан Педесетнице....“

„Шта чините, браћо, у великом делу припреме? Они који се сједињују са светом примају световни калуп и припремају се за жиг звери. Они који немају поверења у себе, који се понизују пред Богом и чисте своје душе послушношћу истини — они примају небески калуп и припремају се за печат Божји на својим челима. Када буде изашла уредба и жиг буде утиснут, њихов карактер остаће чист и без мане за сву вечност.“ Testimonies, volume 5, 214, 216.

Управо овде би се могло наићи на једно привидно неслагање у пророчкој Речи, премда за то нема потребе. На Педесетницу, у време ученика, оснажена порука није била однета незнабошцима, који су они што не слушају јеванђеље у време ускоро надолазећег недељног закона. Порука која је била оснажена на Педесетницу била је однета древном Израиљу, који је још наредне три и по године остао у свом последњем времену милости.

Седамдесет недеља одређено је твоме народу и твоме светоме граду, да се доврши преступ, и да се учини крај гресима, и да се изврши помирење за безакоње, и да се уведе вечна праведност, и да се запечати виђење и пророштво, и да се помаже Најсветије. Данило 9:24.

Порука која је била оснажена на Педесетницу неће бити однесена онима који нису били послушни јеванђељу све док Стефан не буде каменован 34. године. Сестра Вајт често указује на ову чињеницу.

„Тада, рече анђео, ‘И утврдиће завет с многима за једну седмицу [седам година].’ Током седам година након што је Спаситељ отпочео Своју службу, јеванђеље је требало да буде проповедано нарочито Јеврејима; три и по године од Самога Христа, а потом од апостола. ‘А усред седмице укинуће жртву и принос.’ Данило 9:27. У пролеће 31. године н. е., Христос, истинска жртва, био је принет на Голготи. Тада се храмовна завеса раздера на двоје, показујући да су светост и значај жртвене службе ишчезли. Дошло је

време да земаљска жртва и принос престану.“

„Једна седмица — седам година — завршила се 34. године н. е. Тада су Јевреји, каменовањем Стефана, коначно запечатали своје одбацивање јеванђеља; ученици, који су због прогона били расејани, „иђаху свуда проповедајући реч“ (Дела 8:4); а убрзо потом Саул, гонитељ, обратио се и постао Павле, апостол незнабожаца.“ Чежња векова, 233.

Порука која је добила силу на Педесетницу, педесет дана после Христовог васкрсења, подудара се са недељним законом, где јеванђеље позива Христово друго стадо да изађе из Вавилона, ипак је тек три и по године после крста дошло до тога да су Јевреји „запечатали своје одбацивање јеванђеља“, и порука је тада отишла незнабошцима, који су они који тада нису послушали јеванђеље. Привидна противречност се увећава тврдњом да су 34. године нове ере Јевреји запечатали своје одбацивање јеванђеља, јер сестра Вајт каже другачије.

„Пошто је целокупни обредни поредак био симболичан за Христа, није имао никакву вредност одвојено од Њега. Када су Јевреји, предавши Га на смрт, запечатали своје одбацивање Христа, одбацили су све оно што је храму и његовим службама давало значај. Његова светост била је одступила. Био је осуђен на уништење. Од тога дана жртвени приноси и служба повезана с њима били су бесмислени. Попут Каиновог приноса, они нису изражавали веру у Спаситеља. Убијајући Христа, Јевреји су, у ствари, разрушили свој храм. Када је Христос био разапет, унутрашња завеса храма раздерала се надвоје одозго до доле, означавајући да је велика коначна жртва била принесена и да је систему жртвених приноса заувек дошао крај.“ Копнеж векова, 165.

Да ли су Јевреји запечатали своје одбацивање јеванђеља каменовањем Стефана или Христовим крстом? Ова привидна противречност повезана је са привидном противречношћу поистовећивања испољавања Божје силе на Педесетницу са ускоро долазећим законом о недељи.

Намеравамо да у следећем чланку разрешимо ову привидну противречност, али желим да се подсетимо да је сврха овог посебног разматрања заснована на чињеници коју су пророци истакли: да Божји лаодикијски народ у последњим данима не разуме суд. Одвојили смо време да преиспитамо различита раздобља и сврхе суда како бисмо јасно увидели на који се начин и истражни и извршни суд сусрећу у ускоро долазећем закону о недељи. Да би се увидело откривење повезано с привидним противречностима које смо управо изнели, било је потребно да се ови елементи преиспитају.

Ову студију ћемо наставити у следећем чланку.

„Римокатолици признају да је промена суботе извршена од стране њихове цркве, и управо ту промену наводе као доказ врховног ауторитета цркве. Они изјављују да, држећи први дан седмице као суботу, протестанти признају њену власт да доноси законе у божанским стварима. Римска црква није се одрекла свога полагања права на непогрешивост; и када свет и протестантске цркве прихватају лажну суботу коју је она установила, док одбацују суботу Јеховину, они тиме у суштини признају то право. Они

се могу позивати на ауторитет ради ове промене, али се погрешност њиховог расуђивања лако уочава. Паписта је довољно проницљив да увиди да протестанти обмањују сами себе, вољно затварајући очи пред чињеницама у овом случају. Како установа недеље задобија наклоност, он се радује, уверен да ће она коначно довести сав протестантски свет под заставу Рима.“

„Промена суботе јесте знак, односно жиг, власти Римске цркве. Они који, разумејући захтеве четврте заповести, изаберу да светкују лажну суботу уместо праве, тиме одају почаст оној власти којом је једино она и наложена. Жиг звери јесте папска субота, коју је свет прихватио уместо дана који је Бог одредио.

„Али време за примање жига звери, како је одређено у пророштву, још није дошло. Време кушања још није наступило. Истинских хришћана има у свакој цркви, не изузимајући ни римокатоличку заједницу. Нико није осуђен док не прими светлост и не увиди обавезу четврте заповести. Али када изађе указ којим се намеће лажна субота, и када силан поклич трећег анђела буде опомињао људе против клањања звери и њеној икони, тада ће се јасно повући линија између лажног и истинитог. Тада ће они који и даље истрајавају у преступу примити жиг звери на своја чела или на своје руке.“

„Брзим корацима приближавамо се овом раздобљу. Када се протестантске цркве буду ујединиле са световном влашћу да подрже лажну религију, због противљења којој су њихови преци поднели најжешћи прогон, тада ће папска субота бити наметнута здруженим ауторитетом цркве и државе. Наступиће национално отпадништво, које ће се окончати једино националном пропашћу.” Bible Training School, February 2, 1913.